

5. kapitola

Úterý večer na dost strašidelném místě. Nebo ne?

KDYŽ SE DVEŘE HOSTINCE U Osamělého náhrobku rozlétly, vyvalilo se zevnitř světlo, teplo, jódlování, smích a pach tabáku, piva a koblih.

Doktor Proktor, Líza a Bulík si pospíšili dovnitř a zavřeli za sebou.

„Zas tak strašidelné to tu přece jenom není!“ zvolala Líza, která musela křičet, aby přehlušila jódlování a hlasitý hovor v lokále.

Na stěně hned za dveřmi visel adventní kalendář. Všechna jeho okénka byla napříč přelepená širokou oranžovou izolepou. Na ní bylo černým fixem napsáno: DO ODVOLÁNÍ ZAVŘENO. VÁNOČNÍ POLICIE.

Zpoza pultu vyšla macatá žena s táčem korbعلů a všimla si jich:

„*Meine Damen und Herren,*“ spustila, „*ich bin Nina,* čím vám mohu posloužit, *bitte?*“

„Hledáme Stanislawa,“ odpověděl doktor Proktor. Nina se zarazila a tázavě se na ně zahleděla.

„Vánočního skřítka,“ vysvětlil Bulík.

„Ale, on si dělá legraci,“ odmávl to doktor Proktor. „Tváříte se jako živoucí otazník, nicméně já jsem přesvědčený, že tohle je Stanislawův oblíbený podnik a že sem často...“

„Jako živoucí otazník vypadám proto, *Liebling*, že po Stanislawovi se tu nikdo neptal dvacet let. Nejméně dvacet. Sedí tamhle v rohu.“ Nina ukázala dál do lokálu.

Naši tři přátelé si začali razit cestu mezi stolky, u nichž se smáli a obřimi korbely si připíjeli muži a ženy v nejlepších letech. Vždy, když se k nim doktor Proktor, Líza a Bulík přiblížili, zajádlovali „*Guten Abend!*“, a jakmile kolem nich prošli, loučili se s nimi „*Auf Wiedersehen!*“ a přitom pozvedali legrační zelené kloboučky zdobené perý.

U stolu v nejzazším temném koutě seděl úplně sám muž, který nemluvil ani se nesmál. Byl zpola ukrytý za obrovským korbelem ve tvaru holínky, avšak když se naši přátelé dostali blíž, zjistili, že je muž vysoký, má dlouhé černé rozčepýřené vlasy a kůže mu pod bradou a pod očima visí jako ještěrce. Okolo očí měl navíc velké modré kruhy, jako by si někde přivodil monokly, které ne a ne zmizet.

Doktor Proktor si odkašlal. „Zhubl jsi, Stanislawe.“

Muž ospale vzhlédl od korbele. A když odpověděl, zněl jeho hlas celkem našťavaně: „Co za nohatec si takhle za předvánoční noci dovoluje sypat tady z rukávu takové drzosti? Chceš na kokos

nebo na lískáč? Kopanec do zadku, facana nebo pecku čenichovku? Mám tě převázat mašlí a udělat z tebe nadílku?“

„Copak mě nepoznáváš, Stanislawe?“

„Řekni mi, jak se jmenuješ, a já ti povím, kdo jsi, ty plaveckej brejlovče.“

„Viktor. Viktor Proktor.“

„Viktor jak?“

Doktor Proktor se sklonil a pošeptal Líze a Bulíkovi: „Je čím dál tím zapomnětlivější. Ale není se co divit, když mu je dvě stě čtyřicet let.“

Bulík s Lízou si vyměnili nedůvěřivé pohledy.

„*Entschuldigung*,“ pronesla Nina, která si za jejich zády razila cestu s tácem vepřových kotlet.

„Být tebou, tak bych tady nestála, *mein Liebling* s těmi *wunderschön* zrzavými vlasy.“

„Proč ne?“ zajímal se Bulík.

„*Die Uhr* odbijí brzy sedmou.“ Pokývla k obřím kukačkám visícím na zdi přímo vedle Bulíka. Pak uháněla dál ke stolu, od něhož se ozýval jásot:

„Nino, Nino, neseš kotlety jak víno!“

„Pomáhal jsem ti spoustu let tím, že jsem vynalezal rychlejší saně a roboty na balení dárků,“ připomněl doktor Proktor. „Jsem syn doktora Hektora Proktora. Vnuk doktora Tora Proktora.“

Stanislaw hodil po vynálezci okem a přitom se s brčením drbal na ještěřčí kůži pod bradou. Potom se hlasitě a dunivě rozesmál. „Jen si z tebe utahuju, Viktore. Samozřejmě že si na tebe vzpomínám. Vzpomínám si dokonce i na ten první Štědrý večer, kdys byl ještě kluk, přišel jsi s tátou ke skřítků noře a směl ses posadit na moje saně. Letěli jsme přes pevnost Akershus a klesali pak k Osloskému fjordu a ty ses smál tak, až ses počural.“ Stanislaw se s uchechtnutím zazubil a odhalil chrup. Jeho nepočtené hnědé zuby vypadaly jako noty na bubnu.